

Пісня колон

Поль Валері

Колони, о, стрункі,
В легких шапках ажурних,
Колони, о, гінкі,
В живих пташках безжурних,—

Бринять у вирі тем
Оркестром веретен,
Принісши в жертву сон,
Гудуть у в унісон!

— Що в вись шлете тремку
Ви, рівні й осіянні?
— Несхибному смаку
Ці знади бездоганні!

—
Ми небо несемо,
І спів рокоचे сам:
Єство у нас само
Співає очесам!

Ці гімни безперервні
Дзвінкої чистоти
Прозорі наші первні
Черпають з ясноти!

Ми спали серед терній
У зложищах черствих,
Та нас різець майстерний
Лілеями воздвиг!

Із кришталевих брил
Нас до зорі збудили,
Тугим трудом зубил
Одна в одну зрядили.

Щоб з місяцем могли
І сонцем .розмовлять,

Нам — кожній — навели
Цю манікюрну гладь.

Служниці без колін,
Усмішки без облич,—
Ми вродницям уклін
І чистотілим клич.

Тотожні, аж побожні,
Носи вповив муар,
А вуха наші можли
Нечулі на тягар.

А очі в вічній тьмі,
Бо храм їх у крива:
Ми без богів самі
Грядем до божества!

Старинна наша юнь,
Плоть кольору молитви...
Красуні над красунь,
Ми чисел чистий витвір!

Числівен злотне гроно,
Закон небес хранім!
Знаходить в нас схорону
Бог з тілом медяним.

Ми медень-День кладем
Щодня на наших чолах
Між ніжних діадем,
Від палу півсхололих.

У строгих співсестер
Один лише каприз:
Нам в танці кавалер
Лиш лист сухий та бриз.

Та ще віки здались,
Та племена в поході
З глибокого *колись*,

Глибокого без годі!

Любові ці трудні
Ми двигаєм віками;
Проходимо крізь дні,
Немов крізь воду камінь.

Ми грядемо в часи,
Причасниці краси.
В легенду назавжди
Вкарбовуєм сліди...

Переклад Миколи Лукаша